

ΠΛΗΡΗΣ ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Συντεδεῖσα
παρὰ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Γερασίμου Μοναχοῦ
τοῦ Μικραγιαννανίτου.

**ΠΛΗΡΗΣ
ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ**

ΠΛΗΡΗΣ ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ψαλλομένη τῇ Θ' τοῦ Ἰουλίου Μηνὸς

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ τελεσθέντος θαύματος παρὰ τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ μεγάλου καὶ θαυματουργοῦ ἐν τῷ ἐπὶ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ ὀνόματι τιμωμένῳ Παντοκρατορινῷ Κελλίῳ τὸ ὄντι παρὰ τὰς Καρυὰς καὶ ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου.

Συντεθεῖσα μὲν

παρὰ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Γερασίμου Μοναχοῦ τοῦ Μικραγιανανίτου.

Ἐκδίδεται δὲ νῦν ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Σάββα καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ χρηματίσαντος ὑποτακτικοῦ τῶν Πατέρων εἰς οὓς τὸ θαῦμα ἐτελέσθη καὶ ἐφησυχάζοντος εἰς Βουλευτήρια (Παράλια Ἀγίας Ἀννης).

Ἐν ἔτει 1978.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ Θ΄

Ἀνάμνησιν τελοῦμεν τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν τῷ ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ τιμωμένῳ Παντοκρατορινῷ Κελλίῳ τῷ ὄντι πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ

Π Ρ Ο Σ Ο Μ Ο Ι Α

ᾠδὴ Α΄ Τῶν οὐραν. Ταγμάτων.

Τὸν εὐκλεῆ Ἱεράρχην καὶ ΘΑΥΜΑΤΟΒΡΥΤΤΟΝ, Νικόλαον τὸν μέγαν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις. Φύλαξ γὰρ καὶ ρύστης καὶ κηδεμὼν, ἡμῶν ὥφθη θερμότητος, τοῦδε ΚΕΛΛΙΟΥ ἐν πάσῃ ἐπιφορᾷ, φιλαγάθως προϊστάμενος.

Ἐπισκοπῇ σου ταχεῖα, Πάτερ Νικόλαε, ληστείας ὁμοτάτης, καὶ ὑπούλου ἐνέδρας, ἐρρύσω παραδόξως τοὺς τῇ σεπτῇ Σοῦ προστρέξαντας χάριτι· ὅθεν λαμπρῶς ἀνυμνοῦμεν τῆς πρὸς ἡμᾶς, προστασίας σου τὸ μέγεθος.

Τοῖς τὴν ἀγίαν Σου κλῆσιν, Πάτερ φωνήσασιν, ἐν ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης, βοηθὸς ἐπεφάνης, καὶ τούτους προνομείας τῆς ληστρικῆς, ἡλευθέρωσας Ἄγιε, καὶ τὰ ἐπίχειρα δέδωκας ἐμφανῶς, τοῖς τὸν δόλον μελετήσασιν.

Εὐχαριστήριον αἶνον πόθῳ σοὶ ᾄδομεν, οἱ ἐν τῇ Κέλλῃ ταύτῃ, ἐνοικοῦντες παμμάκαρ, ἀντὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς Σου πάλαι καὶ νῦν, ἀντιλήψεως Ἄγιε. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ διέπειν καὶ ὁδηγεῖν, ἀσφαλῶς ἡμᾶς Νικόλαε.

Δόξα. ᾠδὴ Β΄.

Ἐν εὐσήμεν γλώσσει Νικόλαε, Ἱεράρχα μακάριε, τῶν σῶν θαυμάτων τὴν χάριν, διαπρυσίως κηρύττομεν· Σὺ γὰρ προφθάνεις καλοῦ.

μενος, καὶ διασώξεις θαυμαστῶς, τοὺς ἐν κινδύνοις περιπίπτοντας·
ἐνθεν ληστρικῆς ἐφόδου, τὴν παρούσαν Κέλλαν διέσωσας, τὴν ὀλκῶς
ἀνακειμένην, τῇ κραταιᾷ ἀντιλήψει σου· διὸ μεγαλύνει σε ὡς προ-
στάτην πολυθαύμαστον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.....

Ἀπόστιχα

Ἦχος 6' Οἶκος τοῦ Ἑφραθᾶ.

Φύλαξ καὶ ἀρωγός, ὑπέρμαχος καὶ ρύστης, Νικόλαε ὑπάρχεις,
τῶν ἐπικαλουμένων, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.....

Ἄφνω σου ἡ σεπτὴ, ἐπιφανεῖσα χάρις, ὡς χοῦν διασκορπίζει,
τοὺς κατὰ τῶν σῶν δούλων, δολίως ἐνεδρεύσαντας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.....

Ὡσπερ πάλαι ἡμᾶς, ληστείας ἐλυτρώσω, Νικόλαε παμμάκαρ,
οὕτω καὶ νῦν ἐκ πάσης, ἀπάλλατε στενώσεως.

Δόξα Τριαδικόν.

Φύσις ἡ τριφασὴς, ὑπέρθε θεότης, εὐχαῖς ταῖς εὐπροσδέκτοις,
τοῦ θεοῦ Νικολάου, ἐλέησον οὓς ἔπλασας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Σῶμα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου ὁ λόγος φορέσας Θεοτόκε,
διπλοῦς ἐκ σοῦ προῆλθε, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις, τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου
Ἑσπερινοῦ.

Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέ-
κραξα ἱστώμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Χαριστήριον αἴνεσιν, καὶ ἐόρτιον σύναξιν, εὐγνωμόνως σήμερον
συγκροτοῦμέν σοι· ὅτι βιαίας διέσωσας, ἡμᾶς ἐπιθέσεως, καὶ δολίας
προνομῆς, Ἱεράρχα Νικόλαε, προμηθεῖα σου, καὶ συνέχεας Πάτερ
τοὺς ἀδίκως, καθ' ἡμῶν ἄραντας χεῖρα, ἐπιστάσιά τῇ θεῖα σου. (Δίς)

Ὡς ἐπέθεντο Ἄγιε, τῷ ἐχθρῷ οἱ προσθέμενοι, κατὰ τῶν ἐκ πί-
στεως πεποιθότων σοι, εὐρόν σε φύλακα ἄγρυπνον, καὶ μέγα προπύρ-
γιον, προασπίζοντα ἡμῶν, καὶ αὐτῶν τὰ βουλευμάτα, διαλύοντα, διὰ
τοῦτο ἐν ὕμνοις ἐτησίοις, τὴν ὀξεῖαν ἀρωγὴν σου, τὴν πρὸς ἡμᾶς με-
γαλύνομεν.

Τοῦ σεπτοῦ σου ὀνόματος, ἡ ἐπίκλησις Ὅσιε, ὡς βροντὴ οὐρά-
νιος ἐνηχήσασα, ἐντρόμους ἄφνω ἀνέδειξε, τοὺς κατὰ τῆς Κέλλης
σου μελετήσαντας δεινὰ, οἳ καὶ δίκην εἰσπράττοντες ὧν περ ἔδρασαν,
γέλως ὠφλησαν Πάτερ καὶ αἰσχύνην· ἀλλ' ἡμεῖς ἐν εὐφροσύνῃ ὁμο-
λογοῦμεν τὴν χάριν σου.

ἕτερα προσόμοια

Ἦχος δ' αὐτός. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τοὺς καλοῦντας προφθάνων, ἐν ἀνάγκαις, ὅτε συνεσχέθημεν,
χερσὶν ὡς γέγραπται, ἀνδρῶν αἱμάτων Νικόλαε τῆς τούτων ρύτης,
ὑποβληθέντας τῇ χαλεπότητι, τότε τὴν ὀξεῖαν σου Πάτερ βοήθειαν, ὡς
συμπαθὴς ἡμῖν ὤρεξας, καὶ τῆς ἐνέδρας, τῶν κακοτρόπων, ἡμᾶς ἀπήλ-
λαξας· ὅθεν φωναῖς χαριστηρίοις σε, εὐγνωμόνως γεραίρομεν ἅγιε,
τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, τῇ πρὸς Κύριον σωζόμενοι. (Δίς).

Ὁ τῶν Μυρέων φωστήρ καὶ ποιμενάρχης, ὅτε ὡς ἀτίθασσοι
θῆρες ἐπέδραμον, κατὰ τῆς τῆδε Νικόλαε, μικρᾷ σου Μάνδρα, ἢ ἐν
καθέδρᾳ λοιμῶν καθίσαντες, τότε τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν ἠκρόωσας,
δραστικωτάτῃ πρεσβείᾳ σου, καὶ ἐγεργεῖα τῆς σωστικῆς σου ἐπισκιά-
σεως· ὅθεν καὶ ρύστην ἐτοιμώτατον, καὶ ποιμένα ἡμῶν ἀληθέστατον,
μελωδίαις ἀσμάτων, θεοφρόνως μακαρίζομεν.

Ὁ τῶν θαυμάτων ἀκένωτος χειμάρρους, ὁ πλοῦτος ὁ ἄσυλος,

τῶν θεϊκῶν οἰκτιρμῶν, τὸ τῆς πραότητος ἄγαλμα, τῆς εὐσπλαχνίας, καὶ ἀγαθότητος τὸ θησαύρισμα, ὁ μέγας Νικόλαος, καὶ πολυθαύματος, μεγαλυνέσθω τοῖς ἅσμασι. Ὅτι προστάτης, πάλαι καὶ ἤδη καὶ πρέσβυς ἔνθεος, τοῦδε Κελλίου ἀναδέδεικται, καὶ μεσίτης ἀπάντων πρὸς Κύριον, τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ ἐνθέῳ αὐτοῦ χάριτι.

Δόξα Ὡχος πλ. 6'

Σήμερον ὡς ἀληθῶς ἰδιάζουσα, ἐφέστηκεν ἡμέρα, τοῖς τοῦ παρόντος Κελλίου οἰκήτορσι, πρὸς πνευματικὴ εὐφροσύνη ἀγειρούσα· ἐν ταύτῃ γὰρ ὁ μέγας Νικόλαος, τῆς ἑαυτοῦ κηδεμονίας τὸν πλοῦτον, ἐμφανέστερον ἡμῖν πεποίηκεν, δι' ἐνεργείας κρείττονος, τὴν χάριν αὐτοῦ πιστωσάμενος· τοὺς γὰρ σκέψει δολία καθ' ἡμῶν βουλευσαμένους πονηρά, τῇ ταχείᾳ αὐτοῦ ἐπιστασίᾳ, ὡς ὄντως ἐχειρώσατο, τῆς λύμης αὐτῶν ἡμᾶς ρυσάμενος. Ὅθεν κατὰ χρέος εὐφημοῦντες αὐτὸν βοήσωμεν: Μὴ παύσῃ ἐφορῶν καὶ διέπων ἡμᾶς, τοὺς πρὸς Θεόν σε πρέσβην κεκτημένους θερμότατον, καὶ ἐν παντὶ τῷ βίῳ ἄρωγόν ἄγιε Νικόλαε.

Καὶ νῦν Ὁ αὐτὸς

Τὶς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; Τὶ μὴ ἀνυμνήσει Σου, τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Τὶὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεως ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Εἵσοδος τὸ «Φῶς ΙΛΑΡΟΝ» τὸ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

(Ζήτει ταῦτα εἰς τὴν ΣΤ' Δεκεμβρίου)

Εἰς τὴ Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ὡχος α'

Ἐφραίνονται ἐνθέως οὓς οἰκείους ἀπεφώνω, τῇ Σῇ πρεσβεΐᾳ ρυθμιζόμενοι, Ἱεράρχα Νικόλαε· Σὺ γὰρ θεμέλιος ἄρρηκτος, καὶ προπύργιον ὄχυρόν, τῆς Ἐκκλησίας ἐχρημάτισας, ὡς μιμητὴς τοῦ

Σωτήρος· Αὐτοῦ γὰρ τὸ συμπαθὲς ἐνδεικνύμενος, ὡς πρᾶος καὶ εὐ-
μενής, πλουσίως πᾶσι βραβεύεις, τὴν θαυμαστήν σου ἀντίληψιν. Διὸ
καὶ ἡμᾶς θαυματουργέ, τοὺς τὴν μικράν σου ταύτην συγκροτοῦντας
ποιήμνην, οὐ μόνον ληστρικῆς ἐφόδου διέσωσας, ἀλλὰ καὶ πάντοτε βο-
ηθεῖς, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσιν. Καὶ νῦν τῇ συνήθει χρώμενος χά-
ριτι, ἐν παντὶ ἡμῶν προΐστασο, τῶν χαρμοσύνως εὐφημούντων σε.

Ὁ αὐτὸς.

Πάλαι μὲν ἐξέπληξας, τοῖς παραδόξοις ἔργοις σου, τῶν εὐσε-
βούντων τὰς ψυχὰς, Ἱεράρχα πανθαύμαστε· νῦν δὲ ἡμᾶς ἐρρύσω, ὡ-
μοτάτης προαιρέσεως, καὶ μαιφόνου γνώμης, τῇ ταχεῖα ἐπεμβάσει
σου· λύκοι γὰρ ὡς ἄρπαγες, καθ' ἡμῶν ἐπέδραμον, ὧν ἐν χερσὶν αἱ
ἀνομίαι, καὶ ἡ κακία πρόδηλος· ἀλλ' ἀπέδως αὐτοῖς ἀοράτως, κατὰ
τὰ ἔργα αὐτῶν τὸ ἀνταπόδομα, θριαμβεύσας αὐτῶν τὸ ἐπινόημα. Ἡ-
μεῖς δὲ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀπολαύσαντες, ἀκαταπαύστως δοῶμεν·
Ὡς μεγίστη Νικόλαε, ἡ πρὸς ἡμᾶς σου εὐνοία.

Ὁ αὐτὸς

Ἱεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῶν πασχόντων ἀρωγέ, τίς σε
κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται, Ἱερομύστα Νικόλαε; σὺ γὰρ πολλαχῶς εὐ-
εργετεῖς τοὺς μετὰ πίστεως ἐπιβοωμένους, τὸ σὸν πανάγιον ὄνομα·
ἔνθεν καὶ ἡμῖν βοηθὸς παρέστης, ἐπικληθεὶς σὺν δάκρυσι, καὶ πονηροῦ
ἐνεδρεύματος, ἡμᾶς ἐλυτρώσω. Τοιαύτη, σου ἡ χάρις Πάτερ, ἦν πα-
ρὰ Χριστοῦ ἐκτήσω, ἦν καὶ ἀφ' ἡμῶν μὴ ἀποστήσης, ἄχρι βίου τέρ-
ματος.

Ὁ αὐτὸς

Ὑπερασπιστὴς ἡμῶν θερμότητος, καὶ καταφυγὴ καὶ ἀντιλή-
πτωρ, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσιν ἀνεδείχθης Νικόλαε· ὅθεν πάσης
δυσπραγίας καὶ παντὸς πειρασμοῦ, συντήρει ἀποίμαντον, τὴν παροῦ-
σαν Κέλλαν σου· ὅτι ἐν σοὶ κανχᾶται, καὶ τῇ σῇ προστασίᾳ πέποιθε,
καὶ πρὸς Θεὸν σε προβάλλεται, πρεσβευτὴν δραστικώτατον.

Δόξα Ὁ Χος 6'

Τὸν τῶν Μυρέων κλεινὸν Ἱεράρχην, καὶ τῶν θαυμάτων πολυ-
χεύμονα πηγὴν, Νικόλαον τὸν μέγαν, αἰνέσωμεν λέγοντες· χαίροις
τῶν ἀρετῶν ἡ ἔμπνους βίβλος, καὶ δωρεῶν τῶν ἐκ Θεοῦ, ἀληθὲς
πρυτανεῖον· χαίροις τῶν ποικίλως πασχόντων, καὶ περιστατουμένων
χαλεπῶς, ἀναψυχὴ καὶ παρακλήτωρ, καὶ ῥύστης φιλάγαθος· χαίροις

τῆς δε σεπτῆς σου Μάνδρας, περιτείχισμα ἀσφαλές, καὶ κυβερνήτης
θεῖος καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· ἦν ὁδείγει πάντοτε, πρὸς νομὴν Πάτερ
ἀείζων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἱεραρχῶν καλλονή, τῆς εὐποιᾶς ἀνεξάντλητον πέλα-
γος, θαυμάτων ἡδὺς χειμάρρους, τῶν θεϊκῶν οἰκιρμῶν, ὁ προχέων
πᾶσι τὴν χρηστότητα· πτωχῶν ὁ ἐπίκουρος, ὀρφανῶν ἡ περιθάλψις,
κινδυνευόντων, ὀξυτάτη βοήθεια, ῥύστης ἔτοιμος, τῶν ἐν πόνοις καὶ
θλίψεσι. Πάσης ἡμᾶς διάσωζε, ἀνάγκης Νικόλαε, ὡς πάλαι πάτερ
ἐρύσω, τῆς τῶν κλεπτῶν διαθέσεως, Χριστὸν ἱκετεύων, ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται...

Ἄφνω ἔμφοβοι πάτερ οἱ πρὶν, γεγαυρωμένοι καθ' ἡμῶν ἐπισκή-
ψαντες, ἐγένοντο βοησάντων, ἡμῶν ἐκ βάθους ψυχῆς. Ἄγιε Νικό-
λαε βοήθησον, ἡμῖν κινδυνεύουσιν, ὡς ταχὺς εἰς βοήθειαν· ἔνθεν
αὐτίκα, ἀφ' ἡμῶν ὑπεχώρησαν, διωκόμενοι, τῇ ἀμάχῳ σου χάριτι.
Ταύτης οὖν τῆς εὐνοίας σου, ἀνάμνησιν ἄγοντες, ἱκετικῶς ἐξαιτοῦ-
μεν, ἡμῶν προΐστασθαι πάντοτε, Χριστὸν ἱκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Φύλαξ καὶ ἀρωγὸς καὶ φρουρὸς, καὶ προσηγυθεὺς καὶ ἀντιλήπτωρ
καὶ ἔφορος, τῇ Κέλλῃ σου ταύτῃ ἔσο, τῇ ἀφορώσῃ θεομιῶς καὶ ἀνα-
κειμένη τῇ πρεσβείᾳ σου, Νικόλαε Ὅσιε ἱερέων ἀγλαΐσμα, ταύτῃ
βραβεύων, τῆς σεπτῆς εὐλογίας σου, τὰ γνωρίσματα, ἐν χειρὶ πλου-
τοδότιδι· ὥρα δὲ τῇ τῆς κρίσεως, ἡμῖν συμπαράστηθι, ὡς ἂν τις κρεί-
τονος μοίρας, τῶν ἐκλεκτῶν ἐπιτύχωμεν, ὑμνοῦντες αἰνοῦντες, τὸν
δωρούμενον τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος δ'

Τῆς σῆς εὐνοίας ἡ ἐκδήλωσις, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου πάτερ, ἑορ-
τῆς λαμπρᾶς ὑπόθεσις, ἀληθῶς ἡμῖν ὥφθη· σὺ γὰρ ἡμᾶς περιεποιή-
σω, τῇ ταχείᾳ ἀντιλήψει σου, ἀντιδόνς τὰ ἐπίχειρα, τοῖς καθ' ἡμῶν
δολερῶς ἐνεδρεύσασιν· ὅθεν φωναῖς εὐχαριστίας, ὁμολογοῦμεν τὴν
χάριν καὶ κηρύττομεν τὴν εὐεργεσίαν, καὶ ἐξαιτοῦμέν σε, δυσωπεῖν,
Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον, θαυματουργὲ Νικόλαε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἐκ παντοίων κινδύνων...

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Κανόνα πίστεως...
καὶ τὸ ἐξῆς:

Ταχύν σε προμηθεά κεκτημένοι καὶ ἔφορον, πάσης ἐκλυτρούμε-
θα βλάβης, ἱεράρχα Νικόλαε· ἀλλ' ὥσπερ ληστρικῆς ἐπιδρομῆς, ἐρύ-
σω ἡμᾶς πάλαι προφανῶς, οὕτω πάτερ ἀνωτέρους πάσης ὀργῆς, σῶ-
ζε ἡμᾶς βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ
θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δεδοκῶτι σε ἡμῖν, προστάτην μέγιστον.

Θεοτοκίον

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.....

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὸν ἐξάψαλμον ψάλλονται τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Μεγά-
λῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν τὰ Καθίσματα.

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς θεῖον ἀρωγὸν, καὶ ταχύτατον ῥύστην, ἐν θλίψεσι δειναῖς,
καὶ ἀνάγκαις τοῦ βίου, ὑμνοῦμέν σε Νικόλαε, ἱεράρχα μακάριε.
Ἄλλ' αἰτούμεθα, μὴ διαλλείπης πρεσβεύειν δοῦναι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν
ἡμῖν πᾶσι, καὶ βίου διόρθωσιν.

Δόξα ὁμοιον

Τῆς πάλαι πρὸς ἡμᾶς, συμπαθῶς γενομένης, τῇ σῇ ἐπισκοπῇ,
ἀντιλήψεως θείας, τελοῦντες τὴν ἀνάμνησιν, χαρμοσύνως τιμῶμέν σε,
καὶ δοῶμέν σοι: Ἐπηρειῶν ἀκαθέκτων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἀνεπιβού-
λευτον τήρει, παμμάκαρ Νικόλαε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. ὁμοιον

Τὸ Ὑμνος τοῦ Θεοῦ, τὸ τερπνόν τε καὶ πῖον, ὡς ψάλλει ὁ Δαβὶδ, πυκασμῶ τῶν χαρίτων, Μαρία παντευλόγητε, Μητροπαρθένε Δέσποινα, ἀστασίαστον, ἐκ τῶν τοῦ πλάνου σκανδάλων, διαφύλαττε, τὸν σὸν ἀπόλεκτον κληρον, τὸ Ὑμνος τοῦ Ἀθωνος.

Μετὰ τὴν 6' στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς ἄγαν εὐήκοος, καὶ ἐν ἀνάγκαις ταχὺς προστάτης Νικόλαε, τῶν σὲ καλούντων θερμῶς, ὀξέως ἀπήλλαξας, θεία σου ἐπεμβάσει, ληστρικῆς ἐπινοίας, ταύτην σου τὴν μερίδα, τὴν ἐν σοὶ καυχωμένη διὰ τῶν σῶν θαυμάτων, γεραίρει πάτερ τὰς χάριτας.

Δόξα ὁμοιον

Χερσὶν αἰκίζόμενος, ἀνδρῶν αἱμάτων δεινῶς, πρὸς σὲ ἀνεκράξαμεν, ἀπὸ βαθέων ψυχῆς, Νικόλαε ὅσιε ὅθεν καὶ ἐπισπεύσας, ἀοράτως τρισμάκαρ, ἥσυχνας τοὺς τολμῶντας, καθ' ἡμῶν τὰ τοιαῦτα. Διὸ ὑμνολογοῦμέν σε, ἐτησίους ἄσμασιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ προμηθείας λαμπρᾶς, μὴ παύση ἐνδείκνυσθαι περὶ τὸν κληρον τὸν σόν, τὴν θείαν χρηστότητα. Σὺ γὰρ Θεογεννήτορ, ἀκλινῶς πεποιθότες, πλήθη τὰ τῶν ἀζύγων, οὐ πτηξόμεθα ὅλως, ἐν πάσαις ταῖς ἐν βίῳ δειναῖς περιστάσεσιν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ....

Ἐπιβουλὴ ὡς ἀληθῶς κακοτρόπῳ, οἱ τῇ κακίᾳ ἐπιχαίροντες πάτερ, οἷα περ λύκοι καθ' ἡμῶν ἐπέδρομον, ἀλλ' εὐρόν σε ἄγρυπνον βοηθὸν ἡμῶν ὄντως, ἄπρακτον δεικνύοντα, τὴν αὐτῶν κακουργίαν ὅθεν καὶ ὕμνον ἄδομεν καινόν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Θεῷ οἰκειούμενοι.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον

Καθάπερ ἄγκυραν ἐλπίδος βεβαίας, διακατέχοντες τὰς σὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἐπηγγείλω Πέτρῳ τῷ θεοφρόνι, οὐδαμῶς πτοούμεθα, τοῦ ἐχθροῦ τὴν μανίαν, Κόρη οἱ ἐν Ὑμνῳ σου, μονασταὶ καὶ μι-

γάδες, καὶ ἐντρυφῶντες τῶν σῶν δωρεῶν ὑμνολογοῦμεν, Παρθένε
τὴν δόξαν σου.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου
καὶ τὸ προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

ΕΤΑΓΓΕΛΙΟΝ) Ζήτει εἰς Ἱεράρχας.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.....

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.....

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ἀρχιερέων καλλονή, Νικόλαε παμμάκαρ, σὺ καὶ ζῶν καὶ μετὰ
πότμον, ὑπέρμαχος μέγας δέδειξε, τῶν ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένων σε·
σὺ καὶ ἡμᾶς ἀπειληθέντας ποτέ, τῇ τοῦ Κελλίου βασκανίᾳ, ὑπὸ λοι-
μῶν ἀνθρώπων, ὡς συμπαθῆς διέσωσας. Ἀλλ' ὡς παριστάμενος
Χριστῷ, μὴ παύσῃ δεόμενος, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΤΑ ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ, ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΙΡ-
ΜΩΝ ΕΙΣ ΣΤ'. ΚΑΙ ΤΟΤ ΑΓΙΟΥ ΕΙΣ Η'

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Φύλαξ ἡμῶν Νικόλαε πέλεις. Γερασίμου

Ὡδὴ α' Ἦχος α' Ὡδὴν ἐπινίκιον.

Φωστὴρ θεαυγέστατε, τῆς Ἐκκλησίας, φωτὸς μοι ἀμάρνγμα,
αὔγασον δέομαι. Νικόλαε θαυματουργέ, ὅπως ὑμνήσω εὐσεβῶς τὰ
σὰ θαυμάσια.

Ἦμνοῦμεν Νικόλαε, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου, ὀξείαν ἀντίληψιν, καὶ
λαμπρὰν εὐμένειαν, δι' ἧς λυτροῦσαι ἡμᾶς, τῶν πολυπλόκων μηχαν-
ῶν, τοῦ πολεμήτορος.

Λαμπρά σου τὰ θαύματα, καὶ ἡ πρεσβεία, θερμὴ καὶ σωτήριος,

πρὸς Θεὸν τὸν εὐσπλαχνον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀληθῶς, τῶν πεποιοτότων ἀκλινῶς, πάτερ τῇ σκέπῃ σου.

Θεοτοκίον

Ἀσπόρως συνέλαβες, τὸν πάντων κτίστην· ἀφθόρως δὲ τέτοκας, τοῦτον Θεόνυμφε, δίχρα τροπῆς καὶ φυρμού, πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶς, ὑμνολογούντων σε.

Τοῦ Ἀγίου ἕτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πάσης Νικόλαε ἡμᾶς ρύου θλάβης Γερασίμου.

Ἦχος πλ. δ' Ὑγρὰν διοδούσας.

Πλουσίαις ἐκλάμπων μαρμαρυγαῖς, θαυμάτων ποικίλων, ἀπαυγάξεις τὰς δωρεὰς, Νικόλαε πάτερ Ἱεράρχα, τοῖς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιοῦσί σοι.

Ἀκάθεκτον ρύμην κακοποιῶν, πάλαι ὑποστάντες, ἀντιλήπτορα κραταίον, εὖρομέν σε πάτερ ἱεράρχα, καὶ τῆς τῶν αὐτῶν κακουργίας ἐρρύσθημεν.

Δόξα

Σωτήριος σκέπη καὶ ὁδηγός, καὶ πρὸς τρίβους θείας, κυβερνήτης θεοειδής, ἔσο τῷ παρόντι σου Κελλίῳ τῷ προσκειμένῳ στερεῶς τῇ πρεσβείᾳ σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἡλίου τῆς δόξης χρυσοειδής, ἀνατολὴ ὥφθης, σωματώσασα τὸν Θεόν, διὸ τὴν σκοτίαν τῆς ψυχῆς μου, τῇ σῇ ἐλλάμψει Παρθένε διάλυσον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ὠδὴ γ' : Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Ξενοπρεπής σου ἡ βοήθεια, ἣν καὶ βραβεύεις τοῖς χρήζουσι. Ταύτης οὖν Πάτερ καὶ ἡμεῖς, προφανῶς κατηξίωσας, καὶ ἐρρύσω κινδυνεύοντας, βιαίας προθέσεως.

Ἦνίκα Πάτερ συνεσχέθημεν, ὑπ' ἀνδρῶν λοιμῶν καθὰ γέγραπται, πρὸς σὲ ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς, ἀνακραξάμεν Ἄγιε, καὶ ταχέως ἀπηλλάγημεν, τῆς τούτων κακώσεως.

Μηδόλως στέγοντες Νικόλαε, τῆς ἐπισκοπῆς σου τὴν δύναμιν, οἱ καθ' ἡμῶν ἀρπακτικῶς, ἐπελθόντες ἀπέδραμον, ὡς δραπέται διωκόμενοι, τῇ σῇ θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνος φέρεις ὑψηλότατος, καὶ καθέδρα Κόρη βασίλειος, τὸν Βασιλέα καὶ Θεὸν, σαρκωθέντα ἐκ μήτρας σου· ὃν ἰκέτευε δωρήσασθαι, ἡμῖν τὴν συγχώρησιν.

Δεύτερος. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Σπεύσας ἡλευθέρωσας, ἡμᾶς ἐνέδρας τῆς χείρονος, θαυματουργέ· ὅθεν σοι τὸν ὕμνον, εὐγνωμόνως προσάδομεν.

Νόμοις ταῖς τοῦ Πνεύματος, ἡμῶν τὸν βίον κυβέρνησον, θαυματουργέ, ὡς ἂν τῷ Σωτῆρι, θεαρέστως λατρεύσωμεν.

Δόξα

Ἰθύνον Νικόλαε, πρὸς εὐαρέστησιν ἔνθεον, τὴν δὲ σεπτὴν, Κέλλα σου θεόφρον, τὴν θερμῶς ἀφορῶσάν σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριον κήσασα, μετὰ σαρκὸς τὸν ἀσώματον, σωματικῆς, ρυσαί με ἀπάτης, Θεοτόκε καὶ σῶσόν με.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

ΚΑΘΙΣΜΑ

Ἦχος πλ. α' Τὸν Συνάναρχον Λόγον...

Ὡς θερμὸς ἀντιλήπτωρ καὶ προμηθέστατος, ἐπικληθεὶς ἀοράτως ἡμῖν ἐπέστης σοφέ, καὶ στενώσεως δεινῆς ἡμᾶς ἐξήγαγες· ὅθεν γεραίροντας φαιδρῶς, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀρωγὴν, Νικόλαε ἱεράρχα, καὶ μεσιτεύειν τῷ Λόγῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσσωποῦμέν σε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τὸν Ὑπέρθεον Λόγον κυφορήσασα, παντευλόγητε Κόρη, θαυμάτων θαῦμα καινόν, προστασία κραταιὰ ὥφθης τῷ κληρῷ σου, ὃν μὴ ἐλλείπης ἀγαθῇ, περιέπειν ἀσφαλῶς, ροπῇ σου σωτηριώδη· καὶ γὰρ τῇ σῇ προμηθείᾳ, ὑπερνικᾷ πᾶν ἐπερχόμενον.

Ὡδὴ δ' Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου.

Νοητῶς ἐπεφοίτησε, τῶν πρεσβειῶν σου ἡ θεία χάρις, καὶ ἡμᾶς ὄντως ἐργύσατο, θαυμαστὲ Νικόλαε, τῆς τῶν ἀλαστόρων χειρώσεως.

Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ πολυτρόπων Πάτερ σκανδάλων, τῶν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ σώματι, ἱερὲ Νικόλαε, τοὺς εἰλικρινῶς προσιόντας σοι.

Ἰσχυρῶς διωκόμενοι, τῇ σιδηρᾷ σου παμμάκαρ ράβδῳ, αἰσχύνης ἐπληρώθησαν, ἀληθῶς Νικόλαε, οἱ τὰ πονηρὰ τεκτεινάμενοι.

Θεοτοκίον

Κραταιὸν περιτείχισμα, καὶ σωτηρίας Κόρη λιμένα, κεκτημένοι τὴν πρεσβειάν σου, πάσης λυτρωθείμεν, περιστατικῆς χαλεπότητος.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Οὐδαμῶς καταλέλοιπας, ἐν τῷ πειρασμῷ τῆς σῆς ἐπισκέψεως, ἀμετόχους ἡμᾶς ἔνδοξε, ἀλλὰ βοηθῶν ἡμῖν ἐπέφανας.

Λυτρωθέντες Νικόλαε, ἐξ ἀρπακτικῆς χειρὸς καὶ ἀγνώμονος, τῇ ὀξείᾳ ἀντιλήψει σου, ὕμνον εὐγνώμῳ σοι προσάγομεν.

Ἀτακτούντων διόρθωσις, καὶ τῶν φιλαρπάγων Νικόλαε παίδευσις, χαρμονῆς ἡμᾶς ἐνέπλησας, σῆς ἀξιώσας παρακλήσεως.

Δόξα

Ἐμφανίσης σῆς χάριτος, οἰκοθεν δειλοὶ οἱ δεῖλαιοι ὥχοντο, οἱ σκαιῶς κατὰ τῆς Κέλλης σου, ἐπελθόντες γνώμη δολιόφρονι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ πρεσβεία σου γένοιτο, θεῖον ἱλαστήριον καὶ σωτήριον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, χάριν χορηγοῦσα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καταβάσία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡδὴ ε' Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ὅλην τὴν διάνοιαν, ἐν γνώμῃ ἀκλινεῖ, ἐν τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως, ἀνετείναμέν σοι ὅσιε, καὶ τὴν σὴν προστασίαν, ἐσχήκαμεν σύμμαχον.

Λυμεῶνες ἄρπαγες, ἀλάστορες δεινοί, χεῖρα φονῶσαν ἤγειραν, καθ' ἡμῶν ποτὲ Νικόλαε· ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ, οἰκτρῶς συνετρίβησαν.

Ἄνωθεν Νικόλαε, μὴ παύσῃ ἐφορῶν, ἀεὶ καὶ προμηθεύμενος, τῆς παρούσης μικρᾶς Μάνδρας σου, τὴν εἰρήνην, παρέχων αὐτῇ καὶ τὴν χάριν σου.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, σάρκα λογικὴν, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Τίος Ἀγνὴ προσλαβόμενος, τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρχαίας, κατάρας ἐρρύσατο.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.....

Μεγίστη σου ἡ χάρις Νικόλαε· σὺ γὰρ ἡμᾶς ληστρικῆς κακώσεως, ὡς συμπαθῆς ἠλευθέρωσας.

Ἀθρόον καθ' ἡμῶν ὡς ἐπέδραμον, οἱ τῷ ἐχθρῷ πάτερ πειθαρχήσαντες, δίκην δικαίαν ἐξέτισαν.

Δόξα

Συμφώνως ἐορτὴν σοι χαρμόσυνον, ὕμνοις καινοῖς, πάτερ συνεστήσαμεν, ῥυσθέντες βίας παράφρονος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρανίσι τοῦ ἐλέους σου, Ἀχραντε, τὸν τῆς ψυχῆς, ῥῦπον μου ἀπόπλυνον, καὶ μετανοοῖά με ῥύθμισον.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Πεποιδότες τῇ λαμπρᾷ προστασίᾳ σου σοφέ, ἐν δεινῶν ἐπαγωγῇ, ἐβοήσαμεν πρὸς σέ, Νικόλαε, καὶ βοηθείας, τῆς σῆς ἐτύχωμεν.

Ἐν νυκτὶ οἱ τὰ νυκτὸς, ἔργα δρῶντες χαλεπῶς, ἐνεδρεύσαντες ἡμᾶς, τῇ στερεῇ σου ἀρωγῇ, προσέκρουσαν, καὶ γέλως πᾶσι, παμμάκαρ ὥφθησαν.

Λύσιν αἶτει συμφορῶν, καὶ σκανδάλων κοσμικῶν, καὶ παντοίων πειρασμῶν, τοῖς βιοῦσιν εὐσεβῶς, Νικόλαε, τῇδε τῇ Κέλλῃ, τῇ προσκειμένῃ σοι.

Θεοτοκίον

Εὐκατάνυκτον ζωὴν, καὶ παθῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ ἡθῶν θεοφι-
λῶν, κτῆσιν ὄντως ἐμμελῇ, παρὰσχον μοι, Παρθενομήτορ, τῷ ἀφο-
ρῶντί σοι.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ. . .

Ἵπέδραμον καθ' ἡμῶν, οἱ τῶς κακοῖς ἐπιχαίροντες, προθέσει
ἀρπακτικῇ, Νικόλαε ἔνδοξε, ἀλλ' ἄνωθεν ὅσιε, τὴν αὐτῶν κακίαν,
ἀοράτως ἐθριάμβευσας.

Ὁ μέγας ἡμῶν φρουρός, καὶ ἀντιλήπτωρ θερμότατος, καὶ ἔ-
φορος ἀληθῆς, καὶ πρέσβυς πρὸς Κύριον, ὁ θεῖος Νικόλαος, ἀνυμνο-
λογεῖσθω, παρ' ἡμῶν ἐνθέοις ᾄσμασιν.

Δόξα

Ἵψόθεν ὡς συμπαθῆς, καὶ εὐμενῆς καὶ φιλάγαθος, μὴ παύσῃ
ἐπισκοπῶν, Νικόλαε μέγιστε, ταύτην σου δεόμεθα, τὴν μικρὰν σου
ποιμνὴν, τὴν θερμῶς ἀνακειμένην σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βασίλισσα τοῦ παντός, ὡς ἀληθῶς ἀναδέδειξαι, τὸν Βασιλέα
Χριστὸν, φρικτῶς σωματώσασα· διὸ ἡμᾶς ᾠχραντε, τῆς ἐπουρα-
νίου, βασιλείας καταξιώσον.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.....

Κοντάκιον.

Ἐορτὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦντες, τὴν σὴν χάριν Ἁγιε, τὴν
γενομένην πρὸς ἡμᾶς, ὕμνοις ἐνθέοις γεραίρομεν, θαυματοφόρε Νι-
κόλαε Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος

Τὰς πολλαπλᾶς σου πρὸς ἡμᾶς, καὶ θείας χορηγίας, καὶ δωρεὰς
παντοδαπὰς, καὶ χάριτας τὰς σωστικὰς, καὶ τὰς εὐεργεσίας, ἀνευ-
φημῶμεν ἱερῶς, Νικόλαε θαυματουργέ, τῆς Ἐκκλησίας κλέος, Σὺ
γὰρ ἡμᾶς διηνεκῶς, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, ἐξαίρεις θαυμασίως.
Σὺ καὶ ληστῶν ἐπιδρομῆς, καὶ γνώμης τῆς κακεντρεχοῦς, ἀπήλλα-
ξας ὀξέως. Αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, μὴ παύσῃ ἱλεούμενος, Χριστὸν

τὸν πολυέλεον, ἡμῖν τοῖς προσφοιτῶσί σοι, θαυματοφόρε Νικόλαε
“Οσιε.

Συναξάριον

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτησίαν ἑορτὴν ἄγομεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ, ὅτι ἡμᾶς ἐρρύσατο, τῇ θαυμαστῇ αὐτοῦ προστασίᾳ, τῆς τῶν ληστῶν ἐπιδρομῆς.

*Στίχ. Μέγας ἄρωγός ἡμῶν ὢν Ἱεράρχα
Μεγάλων ἡμᾶς κινδύνων ἀπαλλάτεις.*

Νικολέω μεγαλήτορος ἐνάτη εὐκλείην ὕδω.

Εἰς τὰς Καρυὰς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου, ὑπάρχει Κελλίον τι, τιμώμενον ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος ἐξαρτώμενον· κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1903 Γέρων ἐν αὐτῷ ἐτύγγανεν ὁ Μοναχὸς Ἀνανίας ἐκ Κερκύρας καταγόμενος ἔχων συνοδείαν τοὺς Μοναχοὺς Σάββαν ἐκ Καλαβρύτων τῆς Πελοποννήσου, Ἀνανίαν καὶ Εὐθύμιον ἔχων ὑποτακτικοὺς ἀμφοτέρους καταγομένους ἐκ τοῦ χωρίου Πεταλιὰ τῆς Κερκύρας· ἦσαν δὲ ἅπ’ ἅντες φοβούμενοι τὸν Θεὸν μετεργόμενοι τὰ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας ἔργα ὡς ἦν δυνατόν, καὶ ἐργαζόμενοι τὴν περιοχὴν τοῦ Κελλίου αὐτῶν ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Κατὰ τὸ διαληφθὲν λοιπὸν ἔτος 1903, ἐλθούσης τῆς ἐποχῆς τῆς συλλογῆς καὶ συγκομιδῆς τῶν λεπτοκαρῶν, ἐξ ὧν τὸ ἐν λόγῳ Κελλίον παράγει ἐξάγων ἄρκετὰ, ἠθέλησαν οἱ Πατέρες αὐτοῦ ἵνα προσλάβωσιν, ὡς συνήθως, τοὺς διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην καταλλήλους ἐργάτας· ὅπερ καὶ ποιήσαντες, μεταξὺ τῶν ἄλλων προσέλαβον καὶ τινα Μοναχὸν Σωφρόνιον ὀνόματι, ἔνοικον παρὰ τινι Κελλίον διαμένοντα, οἷους ἡ ἐπιτόπιος συνήθεια Καβιώτας προσονομάζει· οὗτος δὲ ὁ Σωφρόνιος, ὡς Κερκυραῖος καὶ γνωστὸς καὶ οἰκεῖος, συχνάκις ἐπεσκέπτετο αὐτοὺς καὶ τακτικώτατα ἐφιλοξενεῖτο ὑπ’ αὐτῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο φύσις πονηρά, σχολιὰ καὶ ἀγνώμων, καὶ δολίως κατ’ αὐτῶν διενεοῖτο. Διότι συνομόσας μετὰ τινων ὁμοίων του κακεντρεγῶν καὶ κακοποιῶν στοιχείων κατὰ τῶν φιλοξενούντων αὐτόν, ἐξίτηι τὴν κατάλληλον στιγμήν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Καὶ δὴ τῇ 8ῃ Ἰουλίου ἐλθὼν εἰς τὸ Κελλίον καὶ φιλοξενηθεὶς πάλιν συνδειπνήσας μετὰ τῶν Πατέρων ὡς συνήθως, ἀνεμένετο τὴν ἐπομένην ἵνα ἀναλάβῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἐργατῶν ἐργασίαν εἰς τὴν συλ-

λογὴν τῶν λεπτοκαρῶν· πλὴν οὗτος εἶχε συμφωνήσει μετὰ τῶν ὁμοίων του, ὥστε κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὰ ὑπ' αὐτῶν μελετηθέντα. Διό, καὶ ἄγνωστον κατὰ ποίαν ἀκριβῶς ὥραν τῆς νυκτὸς, οἱ παρ' αὐτοῦ ὀδηγηθέντες ἀνῆλθον διὰ προχείρου κλίμακος εἰς τὸν ἐξώστην (ἀπλωταριὰν) τοῦ Κελλίου ἀναμένοντες τὸ μεσονύκτιον ὅποτε θὰ ἐγείροντο οἱ ἀδελφοὶ διὰ τὴν ἐωθινήν προσευχὴν. Δέον ὅμως νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἀφ' ἐσπέρας οἱ ἐν τῷ Κελλίῳ ἤκουσαν βίαιον τιναγμὸν τῆς θύρας προελθόντα ἐκ βιαίας ὠθήσεως ἀλλ' ὑποπευθέντες τι δὲν ἤνοιξαν.

Ἐπιστάντος λοιπὸν τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῶν ἐν τῷ Κελλίῳ πάντων ἐγερθέντων ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξῆλθεν ἀνύποπτος ὁ νεώτερος Ἀνανίας, κατὰ τὸ ἔθος αὐτῷ, εἰς τὸν ἐξώστην διὰ τὸν συνῆθη κανόνα, ὅπου οἱ ἐνεδρεύοντες μετὰ μαχαιρῶν καὶ ὅπλων, συνέλαβον αὐτὸν ἐξ ἀπίνης, καὶ ὠθοῦντες αὐτὸν βιαίως, τὸν εἰσήγαγον πάλιν ἐντὸς τοῦ Κελλίου, ἐπιβαλόντες αὐτῷ τελείαν σιωπὴν. Τότε ὁ τέταρτος Εὐθύμιος δόκιμος ἔτι ὢν, ἀκούσας τὸν γενόμενον θόρυβον ἀφύπνισθη (διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐγερθῇ) καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του μὴ γνωρίζων τί συμβαίνει· προχωρῶν δὲ ἐντὸς τοῦ διαδρόμου εἰς τὸ σκότος - ἅτε μεσονυκτίου καὶ φωτὸς μὴ ὑπάρχοντος - συνεπλάκη ὅλως τυχαίως μεθ' ἑνὸς τῶν ληστῶν. Ὅμως κατώρθωσε καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς του νὰ κρατήσῃ τὸ ὅπλον τοῦ ληστοῦ, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸ ξίφος αὐτοῦ· καὶ οὕτως ὠθήσας τοῦτον ἰσχυρῶς, καθήλωσεν αὐτὸν εἰς τὸν τοῖχον τῆς Ἐκκλησίας· ἐκεῖ δὲ σύρων βιαίως ὁ κλέπτης τὴν ἀμφίστομον μάχαιράν του, ἐτραυμάτισε σοβαρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Εὐθυμίου κατορθώσαντος ἐν τέλει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς εἰς ἡν εὐρίσκετο δυσκόλου δι' αὐτὸν θέσεως, καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀνενόχλητος ἐκ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κελλίου· διότι ὁ ταχθεὶς παρὰ τῶν κλεπτῶν σύντροφος αὐτῶν φύλαξ εἰς τὴν θύραν τοῦ Κελλίου, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀοράτου φόβου ἐπιπεσόντος αὐτῷ Θεόθεν, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τῆς θέσεώς του ἐγκαταλείψας αὐτὴν καὶ δραπετεύσας ἐκεῖθεν.

Ἀπαλλαγεὶς πλέον ὁ Εὐθύμιος καὶ ἐξελθὼν τοῦ Κελλίου ἀπομακρυνθεὶς τούτου ἀρκούντως, ἤρχισε νὰ φωνάξῃ μεγάλως καλῶν τοὺς περιοίκους εἰς βοήθειαν καὶ λέγων: «Κλέπται εἰσῆλθον εἰς τοῦ Γέρο Ἀνανία τὸ Κελλίον». Ἀκούσαντες δὲ τὰς φωνὰς οἱ ἐκ τῶν πλησιεστέρων Κελλίων, ἤρχισαν πυροβολοῦντες· συγχρόνως δὲ εἰδοποιήθη καὶ ἡ Τουρκικὴ Ἀστυνομία περὶ τῶν γεγονότων.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κλέπται, ἀφοῦ ἀπώλεσαν τὸν Εὐθύμιον, πα-

ραλαβόντες τοὺς τρεῖς ἐναπομείναντας Γέροντας μετέφερον αὐτοὺς ἔμπροσθεν τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς σπάθης ἐζή-
τουν παρ' αὐτῶν 500 (πεντακοσίας) χρυσὰς λίρας. Τότε λέγει πρὸς
αὐτοὺς ὁ Γέρον Ἀνανίας «Τόσον χρηματικὸν ποσὸν δὲν ἔχω παι-
διά μου, πλὴν ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ἔχω θὰ σᾶς εὐχαριστήσω.» Ὅμως οἱ
λησται ἦσαν ἀνένδοτοι· διὸ καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν ὑψώσας τὴν σπάθην του,
ἤτοιμάζετο νὰ καταφέρει ταύτην κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γέροντος·
τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Μοναχὸς Σάββας ἤτοι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς
συνοδείας τοῦ Κελλίου, ἀγάπη καὶ εὐλαβεία τῇ πρὸς τὸν Γέροντα
φερόμενος, ἔθηκε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Γέ-
ροντος, μὲ σκοπὸν ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀπειλούμενον θάνα-
τον. Τοῦτο ὅμως ἐξώργισε τὸν ληστήν, ὅστις καὶ κατέφερε δύο ἄλλε-
πάλληλα πλήγματα διὰ τῆς σπάθης ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Σάββα· οὗτος
δὲ πονέσας ὀδυνηρῶς, καὶ πλημυροῦντος τοῦ αἵματος, στρέψας πρὸς
τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου τὴν οὖσαν ἔμπροσθεν τῆς Ἐκκλη-
σίας (διότι ὡς ἐλέχθη, ἔμπροσθεν τῆς Ἐκκλησίας ταῦτα διεδραμα-
τίζοντο) ἐφώνησε μεγάλη τῇ φωνῇ: «Πανάγιε Νικόλαε, βοήθησον
ἡμᾶς ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ, διότι ἤδη ἔχομεν ἀνάγκην τῆς ἀντιλήψεώς
σου καὶ προστασίας». Καὶ ὃ τοῦ θαύματος, πάραυτα μὲ τὴν φωνὴν
ταύτην, οἱ κλέπται ἀφῆκαν τοὺς Πατέρας, καὶ ἔμποβοι ἀνεφώνησαν:
«Ποῦ εἶναι ὁ ἄλλος; ἐννοοῦντες τὸν Εὐθύμιον· οὕτω δὲ πλήρεις τρό-
μου καὶ δειλίας, οἱ πρώην θρασεῖς καὶ φονῶντες, ἀπέδρασαν κατα-
ποημένοι, διωκόμενοι ὑπὸ τῆς ἀοράτου χάριτος τοῦ Ἀγίου Νικολά-
ου, ὅστις ὡς ταχύτατος βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν θερμῶς ἐπικα-
λουμένων αὐτὸν, προφθάσας ἐβοήθησε τοὺς κινδυνεύοντας καὶ ἐν τῇ
τοιαύτῃ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκομένους.

Φευγόντων τοιοῦτοτρόπως τῶν ληστῶν, εἷς ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ τοι-
αύτῃ συγχύσει, νομίσας ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κελλίου κατέφθασε
στρατός, (ὡς αὐτὸς οὗτος ὕστερον ἐδιηγῆθη) ἠθέλησε νὰ διαφύγῃ
ἐκ τοῦ ἐξώστου ὅθεν εἰσεχώρησεν ἀλλὰ τῇ τοῦ Ἀγίου παραχωρήσει
- ἵνα φανερωθῶσιν ἀφ' ἐνὸς οἱ κλέπται, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τοῦ Ἀ-
γίου ἀντίληψις καὶ βοήθεια - ὀλισθήσας κατέπεσεν, καὶ ἔπαυε τελείαν
ἐξάρθρωσιν τοῦ ποδὸς κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μηροῦ, καθὼς καὶ
τῆς μᾶς χειρὸς του· ἐγείραντες δὲ αὐτὸν οἱ σύντροφοί του, ἐν τοιαύ-
τῃ καταστάσει διατελοῦντα, τὸν μετέφερον ἐσπευσμένως εἰς τὴν πα-
ρακειμένην χαράδραν, μὲ τὸν σκοπὸν ἵνα ἔλθωσι τὴν ἐπομένη καὶ πα-
ραλάβωσιν αὐτὸν ἄλλ' οὗτος μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ὥρων, μὴ ὑ-
ποφέρων τοὺς δριμυτάτους πόνους, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ζητῶν βοή-

θειαν. Κατὰ δὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἀδελφός τις ἔκ τινος γειτονικοῦ Κελλίου ἀπερχόμενος ἵνα προμηθευθῇ ἱατρικὸν (βάλσαμον) διὰ τὰ τραύματα τῶν χειρῶν τοῦ Σάββα, ἤκουσε προερχομένην ἐκ τοῦ λάκκου ἀτελπιστικὴν φωνήν «βοηθήσατέ μας» μεταβὰς δὲ ἔνθα ἡ φωνὴ προήρχετο, εὔρε τὸν ληστὴν ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνεγείρας ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ ἀπέχοντος ἀρκετὸν διάστημα δρόμου ἀφήσας αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ καταφθάσασα ἡ τουρκικὴ Ἀστυνομία καὶ ἐρευνήσασα ἐν τῷ διαλειφθέντι λάκκῳ - χαράδρᾳ, εὔρεν, ριφθέντα καὶ ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τῶν ληστῶν ἐν τῇ εὐσπευσμένῃ αὐτῶν φυγῇ, ὅπλα, ξίφη, ὥρολόγια, μανδύλια, καὶ σάπωνας ἀκόμη τοὺς ὁποίους ἔφερον μετ' ἑαυτῶν ἵνα πλυθῶσι μετὰ τὴν κακοῦργον αὐτῶν πράξιν· διότι εἶχον μελανωθεῖ μεταμφιεσθέντες ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶσι, τὰς ζῶνάς των, καὶ σχοινία τὰ ὅποια μετέφερον ἵνα δέσωσι τοὺς ἐν τῷ Κελλίῳ πατέρας.

Παραλαβόντες τότε οἱ Ἀστυνομικοὶ τὸν ἐξηρθρωμένον κλέπτην, ὑπέβαλλον εἰς πρόχειρον ἐξέτασιν· πλὴν δὲν κατώρθωσαν ἵνα ἐξακριβώσωσι τι τὸ θετικόν. Μετὰ ταῦτα ὁμως, ἀφοῦ μετέφερον αὐτὸν διὰ φορείου εἰς Καρυὰς καὶ ἐπαίδευσαν αὐτὸν δι' ἀκίδων εἰς τοὺς ὄνυχας, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν κατονομάσας καὶ τοὺς συνενόχους του τοὺς ὁποίους καὶ συλλαβοῦσα πάντας οἱ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ, ἀπέστειλλε συνοδείᾳ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἔνθα ὑπεβλήθη αὐτοὺς εἰκοσάμηνος φυλάκισις.

Τοιοιτοτρόπως τῇ θαυμαστῇ προστασίᾳ καὶ ταχυτάτῃ ἀντιλήψει τοῦ μεγάλου ἡμῶν προστάτου καὶ θαυματουργοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἡμεῖς μὲν ἐλυτρώθημεν ἀπὸ βέβαιον καὶ σκληρὸν θάνατον, οἱ δὲ καθ' ἡμῶν ἐπιδραμόντες ληστρικῶς, ἔλαβον ἐνδίκως τῆς ἑαυτῶν κακουργίας τὰ ἐπίχειρα, δίκην δικαία τοῦ Δικαίου Κριτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν τοῦ ἀμείβοντος ἕνα ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ὁ τραυματισθεὶς ἐκ τῆς καταπτώσεως κλέπτης κατείγεται ἐκ Ζακύνθου καὶ ἐκαλεῖτο Γεώργιος· ὥς δὲ ἐξηκριβώθη ὕστερον ἐτύγχανε δυστυχῶς Ἱεροσολομίτης Μοναχὸς Πέτρος ὀνομαζόμενος, καὶ ἀπορρίψας τὸ μοναχικὸν σχῆμα, περιεφέρετο ζῶν βίον ἔκλυτον καὶ ἐλεεινὸν· οἱ δὲ ἕτεροι ἦσαν εἰς Κουτσόβλαχος καὶ δύο Μακεδόνες δασοφύλακες ὄντες τῶν Ἱερῶν Μονῶν Δοχειαρείου καὶ Ξενοφώντος.

Συμπληρωματικὸν τοῦ Συναξαρίου

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ὁ ἀνωτέρω ληστής ὁ ἐξαρθροθεὶς, παρελθούσης τῆς ἡλικίας του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργασθῇ

πρὸς συντήρησιν κατέφυγεν εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ παρουσιάσθη μυστικῶς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Κουτλουμουσίου εἰς τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφόν του τυγχάνοντα Μοναχὸν καὶ Προϊστάμενον καὶ παρεκάλεσε ὅπως μεσιτεύσῃ νὰ τοῦ δοθῇ κανὲν ἔλαφ ὃν διακόνημα νὰ ἐξοικονομῇται, ὃ καὶ ἐγένετο διωρισθεὶς ἀμπελικὸς εἰς θέσιν Καλιάγορα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀμπελικὴ ὑστερεῖτο οἰκήματος πλησίον οὕσα τοῦ Ἀρσανᾶ ἐχωρηγεῖτο ἓνα ἐξώσπιτο πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ ἀμπελικοῦ, εἰς αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα ἀπεφάσισαν οἱ Πατέρες τοῦ προλεχθέντος Κελλίου ὅπως ἀλλάξουν τὴν σκεπὴν ἀπὸ τὴν πλάκα καὶ ἀντικαταστήσουν πρὸς ἐξαλάφρωσιν τῆς στέγης δι' Εὐρωπαϊκῶν κεράμων καὶ ξεφορτώθησαν ταυτοχρόνως 5.500 εἰς τὸν Ἀρσανᾶ ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ προμηθευθοῦν ἀμέσως ζῶα πρὸς ἀνάβασιν καὶ ὑποπτευόμενοι μήπως γίνῃ καμιὰ νυκτερινὴ κλοπὴ διότι σταθμεύουν πολλὰς θάρκες καὶ εἶχον ἀκολουθήσει τοιαῦτα ἡναγκάσθη ὁ Γ. Εὐθύμιος ὁ πρῶν τραυματισθεὶς νὰ διανυκτερεύῃ ἐκεῖ ἕως ὅτου τελειώσουν τὴν μεταφορὰν ἦτο δὲ τότε μῆνας Σεπτέμβριος ὁ δὲ πρῶν ληστής παρ' ὅλην τὴν ἐχεμύθειαν ἐμαθεύθη παρὰ πάντων ποῖος ἦτο καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἄλλ' ἐχαιρετοῦντο μόνον χωρὶς νὰ δώσουν γνωριμία ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν φωνάζει Γέρο Εὐθύμιε ἔλα νὰ πιοῦμε καφὲ ὃ καὶ ἐγένετο. Εἶχε δὲ εὐπρεπίσει πλούσιον κέρασμα καὶ κρύο νερὸ ἀπὸ τὸ πλησίον φρέαρ καὶ τοῦ θάνει στρωτὴ μετάνοια. Νὰ μὲ συγχωρήσῃς τοῦ λέγει μὲ τὴν καρδιά σου χρειάζονται πολλὰς μετάνοιες ἀλλὰ ἀρκεῖ αὕτῃ μόνον μὲ τὴν καρδιά σου συγχώρεσέ με, ἐγὼ εἶμαι ὁ ληστής ὁ ἐξαρθρωθεὶς φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἀπλωταριά. Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Εὐθύμιος· ὅλα συγχωρεμένα ὁπόταν μὲ πληροφορήσῃς διατὶ ἐφύγατε ἀπὸ τὴν ἀπλωταριά μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο ἀκινδύνως; ἐνῶ ἐγὼ φεύγοντας ἄφησα τὴν θύρα ἀνοικτὴ πέρα καὶ πέρα. Τότε ἐμειδίασε καὶ τοῦ λέγει ὅτι ὁ Ἅγ. Νικόλαος σᾶς ἀγαπᾷ καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερο. Οὕτως ἄλλαξαν τὴν συζήτησιν εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ὡς φίλοι, ἀλλ' εἰς ἄλλον εἶπε ὅτι εἶδον εἰς τὴν αὐλὴν ἔνοπλα στρατεύματα καὶ ὤρμησαν ἀπὸ τὴν ἀπλωταριὰν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των ἀπὸ τὸν τρόπον των ὁ δὲ Μοναχὸς Σωφρόνιος ὁ ὁποῖος τοὺς ὁδήγησε καὶ ἐκάθησε ἔξω δὲν ἐπροδόθη ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ δραπετεύσε εἰς τὸν κόσμον μετερχόμενος διαφόρους τρόπους διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τελευταίως κατήντησε εἰς τὴν Κομοτηνὴν εἰς ἓνα ἐξοχικὸ καὶ ἀναπαυτικὸ κέντρο μετερχόμενος τὸν καφετζῆ καὶ ὅτι ἀναπαυτικὸ καρύκειμα ἠδύνατο. Οἱ δὲ ἐντόπιοι νομίσαντες ὅτι πολλὰ κερδίζει μίαν νύκτα τὸν παρέλαβον τὸν λήστευσαν καὶ

τελευταίως τοῦ γέμισαν τὸ στόμα διάφορα πανιὰ κτυπητὰ ποὺ ἔφθασαν στὰ ἐντόσθια καὶ τὸ πέταξαν εἰς τὸ πλησίον πηγάδι καὶ οὕτως ἔδωσε τὸ τέλος του κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Νικολάου, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, διατήρησον ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης τοῦ ἀντικειμένου ἀσινεῖς καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Κάμινος Σωτήρ...

Ἰσχύϊ τῆς στεροῦς προστασίας σου, προσκρούσαντες αἰσχύνης ἐπλήσθησαν, οἱ καθ' ἡμῶν μανικῶς, ἐπιπεσόντες σοφέ.

Συγχύσει καὶ δειλία διέλυσας, ἀνδρῶν τῶν κακοτρόπων τὸ βούλευμα, δι' οὗ σκυλεῦσαι ἡμᾶς, Πάτερ πεπείρανται.

Γαλήνην καὶ ὁμόνοιαν ἄρρηκτον, καὶ βίου ἐναρέτου ἐπίδοσιν τῇδε τῇ κέλλῃ σοφέ, Πάτερ πρυτάνευσον.

Θεοτοκίον

Ἑλαία ἀνεδείχθης κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῆς πολλῆς σου χρηστότητος, ἡμᾶς ἀεὶ Ἀγαθὴ, καθιλαρύνουσα.

ΕΤΕΡΟΣ. Παιδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ...

Λάμπαν τὸ φῶς τῶν πρεσβειῶν Σου, διεσκέδασε τὴν καθ' ἡμῶν μανίαν, ἐπιβούλων ἐχθρῶν, Νικόλαε τρισμάκαρ, καὶ θυμηδίας ἔπλησε ψυχὰς τῶν οἰκετῶν σου.

Ἄφνω ἀκούσαντες παμμάκαρ, τὴν προσφώνησιν τῆς Σῆς προσγορίας, οἱ τῇ Σῇ δεινῶς ἐπιδραμόντες, ἀπέδρασαν Νικόλαε, ἐν ἀτάκτῳ τῇ πορείᾳ.

Βία καὶ φόβῳ ἀργαλέῳ, ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς Χάριτός Σου, ὧν περ ἔδρα κακῶν, ἐζήτησε τὴν δίκην, κρημνισθεὶς Νικόλαε, καὶ ἔξαρθρωθεὶς ἀθλίως.

Δόξα πατρὶ

Ἦδη φωναῖς εὐχαριστίαις, χαριστήριον ᾠδὴν Σοι προσφωνοῦμεν, τῷ βιαίᾳς χειρός, καὶ ληστρικῆς ἐφόδου, Νικόλαε μακάριε, ἡμᾶς ἐκλυτρωσαμένῳ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σάρκα ἀγνῶν Σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Ὑπέρθεος ἀναλαβὼν, ἀφύρ-
τως, τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, ἐρρύσατο τὸν κόσμον. Παρθενομῆτορ
Ἀχρανε τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ὡδὴ ἡ Ὁ Εἰρμὸς ὃν φρίττουσιν Ἀγγελοι....

Ρυσθέντες Νικόλαε, τῇ Σῇ ἐπισκοπῇ, ληστῶν ἐνεδρεύματος, καὶ
πάσης προνομῆς, ὑμνοῦμεν ἐνθέως τὴν Σὴν πρὸς ἡμᾶς, ἐν παντὶ κιν-
δύνῳ ὁσίαν μυρολυτρίαν.

Ἀτίθασον φρόνημα, καὶ γνώμην φονικὴν, ἐπαίδευσας Ὅσιε,
ἀνδρῶν κακεντρεχῶν, ἡμᾶς δὲ τῆς τούτων ἐρρύσω ὁρμῆς, οἷα Ὁρ-
θοδόξων, προασπιστῆς καὶ ῥύστης.

Σωφρόνως Νικόλαε, ἐν πάσῃ ἀρετῇ, ἡμᾶς ἐνδυνάμωσον, ἀνύ-
ειν τὴν ζωὴν, ὡς ἂν καθαρθέντες τῶν προσύλων παθῶν, τύχωμεν τῆς
θείας ἐλλάμψεως τοῦ Λόγου.

Θεοτοκίον

Ἰλάσθητι σῶσόν με, ὡς μόνος Ἀγαθὸς, Χριστὲ Πολυέλεε,
θερμῶς ἐκδυσωπῶ, πρεσβεΐαις Οἰκτίρομον, τῆς ἀσπόρως ἐν γῇ, ἀρ-
ρήτως Σε τεκούσης, Παρθένου Παναγίας.

ΕΤΕΡΟΣ. Οἱ Θεορρήμονες Παιδες...

Γεγαυρωμένοι μὲν πρώην καθ' ἡμῶν ἦσαν, τὴν κεφαλὴν οἱ τὰ
φαῦλα καθάπερ γέγραπται πρᾶττοντες, τῇ δὲ Σῇ ἐπεμβάσει, εἰς γῆν
τεταπείνονται.

Ἐν συνοχῇ καὶ συγκλήσει ἀπροσδοκῆτῳ, σὲ παρακλήτορα θεϊ-
ον, καὶ ἀντιλήπτορα ἔτοιμον ἐσχηκότες παμμάκαρ, δεινῶν ἐλυτρώ-
θημεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.....

Ράβδῳ τῆς Σῆς Ἠγεσίας καὶ προμηθείας, πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς
εὐθείας, ἡμᾶς Νικόλαε ἰθύνον. Σὲ γὰρ θεῖον Ποιμένα πλουτοῦμεν
καὶ ἄγρυπνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγγελικῶν διακόσμων ἡ Ὑπερτέρα, τῆς κοσμικῆς ἐμπαθείας, τὸν νοῦν ὑπέρετερον δεῖξόν μοι, Θεοτόκε Παρθένε, βροτῶν καταφύγιον.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.....

Ὡδὴ θ'. Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν...

Μετὰ φωνῆς κατωδύνου Νικόλαε, ἐν πειρασμῷ, ὥσπερ πάλαι πεπτώκαμεν, πρὸς Σὲ ἐβοήσαμεν, καὶ τῆς σῆς ἐτύχομεν, ἐπικουρίας καὶ θείας βοηθείας· ὅθεν τὴν σὴν προστασίαν κηρύττομεν.

Οἱ τὰ κακὰ καθ' ἡμῶν τεκτεινόμενοι, καὶ ληστρικῶς ἐπιβάντες τῇ Κέλλῃ Σου, τῆς Σῆς πείρας ἔλαβον, ἐφ' ἡμᾶς χρηστότητος, καὶ εἰς ὃν ὠρυξαν λάκκον θεοφόρε, κατὰ Δαβὶδ ἀληθῶς εἰσπεπτώκασιν.

Ὑπερασπίζων μὴ παύσῃ Νικόλαε, καὶ προῖστάμενος ταύτης μακάριε τῆς μικρᾶς μερίδος Σου, τῆς τῷ Σῷ ὀνόματι, σεμνυνομένης αἰεὶ καὶ καυχωμένης ὡς οἶον ἡσύχιον, βίον διάγωμεν.

Θεοτοκίον

Ὑπεραστράπτει ἡ θεία Σου πρόνοια, ὑπὲρ αὐγὰς τοῦ Ἡλίου ἐν Ἀθωνί· τί οὖν Σοι ἐπάξιον Κόρη προσάγωμεν, ἀνθ' ὧν ἡμῖν καθ' ἐκάστην πρυτανεύεις; εἰ μὴ τὸ χαῖρε θερμῆς μετὰ πίστεως.

ΕΤΕΡΟΣ. Κυρίως Θεοτόκον

Σοφίσματι ὑπῆλθον, ἡμᾶς Ἱεράρχα, οἱ σοφιστείαις ἐχθροῦ πειθαρχήσαντες, ἀλλὰ τῇ ἀντιλήψει τῇ σῇ κατεσοφίσθησαν.

Ἰδοὺ σοι εὐγνωμόνως, Πάτερ καινὸν ὕμνον, ἐν κατανύξει ψυχῆς ἀναφέρομεν, τῇ σῇ ἐνθέως πρεσβεῖα περισκεπόμενοι.

Μεγάλων δωρημάτων, τῇ Σῇ προμηθείᾳ καταξιούμενοι Πάτερ Νικόλαε μεγαλοφώνως ὑμνοῦμεν τὴν θεῖαν Χάριν Σου.

Δόξα πατρὶ

Ὁ μέγας ἡμῶν ῥύστης, καὶ θερμὸς μεσίτης, τῶν προσιόντων αὐτῷ πρὸς τὸν Κύριον, ὁ ἱερὸς ἀνυμνεῖσθω ἤδη Νικόλαος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, μὴ διαλίπης αἰεὶ ἐποπτεύουσα, τὴν κληρουχίαν σου ταύτην, τὴν ἀφορῶσαν Σοι.

Καταβασία. Ὑπας γηγενής...

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.....

Ἱεραρχῶν ἀγλαΐσμα, καὶ τῶν θαυμάτων πέλαγος, Νικόλαε Θεοφόρε Ἐκκλησιῶν ὠραιότης, ἐόρτιον Σοι αἶνεσιν, χαρμονικῶς προσάδωμεν ὅτι ἡμᾶς διέσωσας, ἐκ ληστρικῆς κακουργίας, τῇ Σῇ λαμπρᾷ προστασίᾳ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῆς γαστρὸς σου Ἥλιος, δικαιοσύνης ἔλαμψεν, ὁ Ὑπερούσιος Λόγος, σωματωθεὶς ἀπορρήτως, καὶ κόσμον κατεφώτισε, Θεογεννήτορ Δέσποινα, θεογνωσίας λάμψουσιν οὐ ταῖς ἀκτίσι νοός μου, καταύγασον τὴν σκοτίαν.

ΕΙΣ ΤΟΤΣ ΑΙΝΟΤΣ

Ἰστώμεν Στίχ. Δ' : Καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος Α' Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς....

Παμμάκαρ Νικόλαε τὴν Σὴν, ἀρωγὴν ἐξέφηνας, ἡ πρὸς ἡμᾶς γενομένη Σου, ἔναγχος δύναμις, δι' ἧς τοὺς δολίως, καθ' ἡμᾶς ὀρμήσαντας, εἰς ἄτακτον φυγὴν Πάτερ ἔτρεψας· καὶ νῦν αἰτοῦμεν Σε, ἱκετεύειν πρὸς τὸν Κύριον, πάσης βλάβης ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Παμμάκαρ Νικόλαε τὸ Σὸν ὄνομα τὸ Ἅγιον ἐπικληθὲν μετὰ πίστεως, ὄντως συνέχεε, τοὺς κατεπεμβαίνειν καθ' ἡμῶν τολμήσαντας, καὶ ἔνδικον αὐτοῖς κατεπήγαγε, τὴν ἀνταπόδοσιν· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμεν σε, ὡς προστατὴν ἡμῶν ἀληθέστατον.

Παμμάκαρ Νικόλαε τὰ σὰ, θαύματα εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἐξάδονται· Σὺ γὰρ ὡς Μέγιστος ἀντιλήπτωρ πάντων, τῶν προσκαλουμένων, Σε κινδύνων πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, ἐξαίρεις ἅπαντας τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ Σου, ὥσπερ ἄρτι, ἡμᾶς Πάτερ ἔσωσας.

Παμμάκαρ Νικόλαε τῆς Σῆς, εὐμενείας πάντοτε, καὶ εὐποιίας καὶ χάριτος, καὶ ἀντιλήψεων, τῶν δαφιλεστάτων, ἐντρυφῶντες μέλπωμεν, ὡδήν Σοι μυστικὴν χαριστήριον, καὶ ἐκβοῶμεν Σοι: Μὴ ἐλλίπης Συμπαθέστατε, τῆς Σῆς Κέλλης, αἰὲ προμηθούμενος.

Δόξα Ἡχοῦ πλ. Α'

Τὶς μὴ ἀξίως θαυμάσῃ, τῶν σῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος Ἱεράρχα Νικόλαε; Σὺ γὰρ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἀποστολικῶς ἐνδυσάμενος, θαυμαστῶς βοηθεῖς, τοῖς ἐν κινδύνοις τελοῦσιν. Ὅθεν καὶ ἡμᾶς, πειρασμοῦ ἀδοκίτου, ὑπ' ἀνδρῶν ἐπενεχθέντος λοιμῶν, θρασυτάτῃ γνώμῃ τῇ ὀξύτάτῃ πρεσβείᾳ Σου ἐρρύσω. Ἀλλ' ὦ Πατέρων ἐγκαλλώπισμα, καὶ θλιβομένων Παρακλητορ, μὴ παύσῃ ἐφορῶν καὶ διέπων, τοὺς εἰλικρινῶς Σοι προσανέχοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρόος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Βλέπε τὸν κανονισμόν τῆς 6ης Δεκεμβρίου.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΙΣ

Μεγαλυνάριον

Ὡς ἐρρύσω πάλαι ἐκ ληστρικῆς, τὴν παροῦσαν Κέλλαν, Ἱεράρχα ἐπιδρομῆς, οὕτω μὴ ἐλλίπης, ἐπευλογῶν ὑπόθεν, αὐτὴν καὶ ἐποπτεύων, πάτερ Νικόλαε

Δίστοιχον

Μέλιμα βραχὺ ἀνθ' ὧν πολλῶν σου δώρων

Γεράσιμος μέλπει Σοι Ἀρχιεράρχα.

